

DE COWBOY VINDT DE LIEFDE

Google Maps had gelogen. Wat kon je nog vertrouwen als je zelfs niet op Google kon rekenen? De vriendelijke stem had erop aangedrongen dat ze de snelweg moest verlaten en deze weg moest nemen. Weg? Was dit überhaupt een weg? Er was geen restje asfalt te bekenen. Op sommige stukken lag grind, maar inmiddels had ze ook dat al ver achter zich gelaten.

Het lot was tegen haar. Zelfs haar weerapp had tegen haar gelogen. Die had een stralende lucht beloofd, dus waar kwam deze stortbui dan vandaan? Technisch gezien was het geen stortbui, maar eerder mistige motregen.

Op de kaart stond dat haar bestemming nog maar zestien kilometer verderop was. Dat was veertig minuten geleden.

Mona haatte het wanneer dat 'arme ik'-argument haar hoofd binnenkwam. Ze negeerde dat stemmetje, zoals altijd. Zeuren had haar nog nooit iets opgeleverd. Gewoon doorgaan. Als het moest gebeuren, dan moest het gebeuren.

Maar toch...

Ze schoof heen en weer op haar stoel en klemde het stuur steviger vast. Hoofd en schouders naar voren gebogen. Handen keurig op tien en twee. Dat betekende dat ze haar voertuig volledig onder controle had. Toch?

Ze reed over het wegdek de andere rijstrook op. Of wat een rijstrook zou zijn als er ook maar iets was aangegeven op deze modderige, met kuilen bezaaide aanfluiting van een weg. Geen wonder dat ze in het laatste halfuur geen enkele auto was tegengekomen. Nie-

mand met gezond verstand zou hier willen rijden. In elk geval zou ze geen botsing krijgen, aangezien zij in de enige auto zat op de weg.

Stuur in de richting van de slip; ze meende dat ze dat tijdens haar rijlessen had geleerd. Of gold dat alleen voor sneeuw? Auto's waren niet gemaakt voor modder, de hare in elk geval zeker niet.

Ze begon eraan te wennen zich als een slak over de weg voort te bewegen, met een snelheid van nog geen dertig kilometer per uur. Als ze sneller dan dat ging, voelde ze dat ze de controle begon te verliezen over haar auto. Ze zou het halen. Rustig en gestaag, precies zoals haar leven. Alleen kleine correcties waren nodig om op koers te blijven. Het maakte niet uit of ze van de reis genoot; dit was haar pad.

Maar dat stond op het punt te veranderen. Haar nieuwe leven begon nu, of zodra ze de volgende bocht of twee had genomen en eindelijk aankwam.

Ho! Nee, nee, nee!

Mona kneep het stuur stevig vast, maar haar handen begonnen te zweten. Een voor een verplaatste ze haar zweterige handpalmen om een drogere plek op het stuur te vinden. Ze wilde dat ze het aandurfde om haar handen aan haar broek af te vegen.

Nee! Omdat ze slipte, ging de kleine Ford Focus in de richting waar hij zelf naartoe wilde. Ze rukte aan het stuur, en de auto zwenkte naar de linkerkant van de weg, waardoor ze op het nippertje de sloot miste. Maar ze rukte te hard, en nu vocht ze om alle vier de banden op het voormalige grindpad te houden, en de auto niet de sloot in te sturen.

Oké, oké, je kunt dit, hield ze zichzelf voor. Steeds opnieuw. Het gaat goed. Bijna op je bestemming. Het eindeloze landschap van de Great Plains leek haar in te fluisteren dat ze dat moest blijven geloven. Niets meer dan velden die zich uitstrekten van hier tot in de eeuwigheid, of in elk geval zo ver als ze door de mist kon zien. Geen spoor van beschaving te bekennen.

Ze dwong zichzelf te ontspannen en nam een moment om met de

rug van haar hand haar pony uit haar ogen te vegen. Het ging goed. Ze reed weer midden op deze eenzame weg. Ze waagde het haar linkerhand van het stuur te halen om die over haar dij te wrijven, haar vingers te strekken, en deed daarna hetzelfde met haar rechterhand. Het kon niet ver meer zijn. Bewust dwong ze haar schouders en kaken te ontspannen.

Ze voelde een deel van de spanning wegebben. Diep ademhalen. Gewoon volhouden.

Tussen de ene diepe ademhaling en de andere veranderde alles. Boven haar kolkten de wolken in de hemel. Wat eerst nog een vriendelijke motregen leek, sloeg nu echt om in een stortbui die de weg aan het oog onttrok en de weg onder haar wielen veranderde in een zompige, kolkende modderpoel.

Ze slipte nu voortdurend, elke centimeter was een gevecht om op de weg te blijven. Waarom had ze ooit gedacht dat ze dit kon?

Hou op. Natuurlijk kun je dit. Gewoon concentreren. Nog een klein stukje.

Ze zuchtte kort om haar pony uit haar ogen te blazen. Waarom had ze niet even de tijd genomen voor een knipbeurt voordat ze de stad uit reed?

Daar recht voor haar, was daar iets? Het leek op een groep bomen, misschien in een rij geplant. Het eerste teken van mogelijke beschaving in deze wereld waarin ze terechtgekomen was. Door de stromende regen was het moeilijk om te zien, maar het leek alsof er gebouwen achter de bomen stonden. Misschien een boerderij. Dat móést een teken zijn dat ze de stad naderde.

Nee! Het gebeurde weer, ze slipte van de ene kant van de weg naar de andere, vocht met het stuur om het aan haar wil te onderwerpen. Deze keer was het nog moeilijker, omdat de heviger wordende regen de modder veranderde in een glibberige bedoening die in de kuilen en geulen stroomde, haar banden vastgreep en met haar vocht om de controle over de auto.

Ho! Te ver naar links, bijna in de sloot. Mona rukte aan het stuur,

wanhopig om het kleine autootje weer naar het midden van de rijstrook te krijgen.

Te veel, ze trok te hard. Nu slipte ze helemaal naar rechts. Vanuit haar ooghoek zag ze iets wat leek op een inrit, misschien toegang tot een boerenerf. De eigenaren zouden het vast niet erg vinden als ze daar even op reed en parkeerde om de regen af te wachten.

Ze rukte aan het stuur en probeerde de inrit in te rijden. Tegelijkertijd gleed haar voet weg en trapte ze het gaspedaal in. Die plotselinge versnelling kreeg de goedkeuring van de modder. Door de versnelling en de richting van het stuur reed ze langs de inrit, in de richting van het uiteinde van een metalen duiker die uit de sloot stak.

Deze fout viel niet meer te corrigeren; het ging allemaal te snel. Het ene moment reed ze nog op de weg, het andere moment bleef een wiel vastzitten in de modder en keerde de auto om, waarbij de linkerkant de sloot in dook. Met een knal botste de voorkant van de auto tegen de duiker, en de auto schoot schokkend vooruit. Mona's hoofd knalde eerst tegen het raam aan de bestuurderskant, daarna tegen het stuur. Ze dacht dat ze nog iemands claxon hoorde, en toen niets meer.

Eén ding was zeker bij vee: ze verwachtten dat ze eten kregen, wat er ook gebeurde.

Hoe graag hij ook op de bank was geploft en binnen was gebleven, hij had een boerderij te runnen, en op dit moment betekende dat dat hij hooibalen naar de koeien moest brengen. Gelukkig deed de verwarming van de tractor het. Min of meer. Met de zijkant van zijn hand veegde hij een plekje condens weg op het raam waar de warmte nooit helemaal leek te komen. De profielen op de tractorbanden ploegden door de modder. Zijn erf zou een ravage zijn zodra de regen was gestopt, en hij zou aan de slag moeten om de sporen glad te trekken. Alwéér.

Terwijl hij mikte en het toerental iets opvoerde, duwde Reid Manson de tanden die uit de voorkant van zijn tractor staken in de grote, ronde baal, tilde die omhoog en reed achteruit. Bijna op de automatische piloot stuurde hij de tractor en tuurde hij door de stromende regen in de richting van de wei. Je zou het nu niet zeggen, maar het was een ontzettend droog jaar geweest, wat weinig bruikbare voeding voor het vee opleverde. Het gras moest worden aangevuld met deze balen.

Ja hoor, ze hadden hem gezien en nu draaiden alle honderdvijftig dieren zich om naar de plek waarvan ze wisten dat hij de baal zou neerleggen. Gewoontedieren. Net als Reid, min of meer. Dat was prima. Gewoontes waren comfortabel. Ze zorgden ervoor dat dingen gedaan werden. Niets mis met voorspelbaarheid.

Meestal droeg hij een honkbalpet wanneer hij aan het werk was,

maar met dit weer ging er niets boven een stetson. De zijne had precies de goede vorm en leidde het water naar de achterkant van zijn regenjas in plaats van in zijn nek. De brede voorrand hield de regen uit zijn ogen.

Hij bleef een seconde zitten en zag op tegen het volgende deel. Hoe vaak had hij dit al niet gedaan? Bijna dagelijks sinds hij lang genoeg was om bij de pedalen van de oude tractor te kunnen. Schiet op, Reid. Gewoon doen. Met een zucht liet hij het toerental zakken, zette de poken in de parkeerstand en drukte zijn hoed steviger op zijn hoofd. Hij had er al eens een of twee verloren wanneer de wind te sterk was. Vandaag niet. Vandaag was het plan om de klusjes zo snel mogelijk af te maken en dan op de bank te ploffen met een kom van die pittige chili die nu in de slowcooker stond te pruttelen.

Half staand boog hij zich voorover en peuterde aan de grendel van de tractordeur. Hij nam zich steeds voor de grendel eens uit elkaar te halen en goed te oliën, maar op de een of andere manier slokten andere klussen altijd zijn tijd op. Als je de stomme grendel precies goed vastpakte, werkte het wel, maar wie kon er nou áltijd op perfectie rekenen? Alleen op momenten als deze, wanneer hij haast had, ergerde de lastige grendel hem echt en nam hij zich opnieuw voor het morgen te repareren.

Maar het lukte hem, zoals altijd, en hij klom de ladder af terwijl hij zijn hoed vasthield. Ja hoor, die wind had het op zijn hoed voorzien, maar niet zo erg als Reid zelf.

Met het mes uit zijn broekzak stapte Reid de kring van drenotelende koeien in om de touwen om de hooibaal door te snijden, zodat de dieren makkelijker aan het hooi konden trekken.

Wat was dat? Reid was zo gewend aan zijn erf dat hij elk geluid, elk gekletter en gerammel van gebouwen en machines, de roep van elke vogel en elk zoogdier dat het gebied als thuis beschouwde, herkende.

Maar dat geluid deed hem eerder denken aan een stad, aan indeloos verkeer en zinloos getoeter. Hij bleef staan en tuurde in de richting van de weg.

Was dat een licht? Moeilijk te zien in de regen. Nou ja, wat het ook was, het kon wel wachten. Hij had vee om voor te zorgen en daarna avondeten dat zijn naam riep.

Drie extra balen moesten genoeg zijn. Zijn eigen weg uitstippelen naar de baalopslag werd elke keer lastiger, omdat de tractorbanden de modder en de sporen die ze de vorige rit hadden gemaakt steeds verder omwoelden.

Klaar. Hij stapte nog een keer uit de tractor om het hek dicht te doen. Dat geluid was er nog steeds. Nu de regen wat begon af te nemen... ja, het leek inderdaad op een licht. En getoeter.

Hij klom weer in de tractor, klaar om hem te laten draaien zodat de turboladers konden afkoelen voordat hij hem uitzette. Moest hij gaan kijken? Hij had genoeg gedaan voor een dag en zou morgen bij zonsopgang weer vroeg op moeten. Moest hij dat geluid negeren? Kón hij dat?

Met opeengeklemd kaken gaf hij weer gas. Geen denken aan dat hij in deze regen naar de weg zou lopen om te gaan kijken wat er aan de hand was. Hij stuurde de tractor verder over zijn erf, richting het hek. Ja, hij maakte een puinhoop van zijn weg, maar dat zou hij morgen wel weer goedmaken. Weer een taak erbij.

Nu hij dichterbij kwam, kon hij het zien: slechts een koplamp was zichtbaar boven de greppel. Een auto, zo'n klein ding waarvan hij betwijfelde of een mens van normale lengte er überhaupt in paste. Eén band rustte boven op de rand van sloot. De achterband zakte weg in de modderpoel langs de weg, terwijl de twee linkerbanden in de greppel stonden. Het kleine voertuig hing scheef, meer van de weg af dan erop. De claxon loeide onafgebroken.

Zonder de moeite te nemen zijn hoed vast te houden, zette hij de tractor in de parkeerstand en sprong uit de tractor. Onmiddellijk greep de wind zijn stetson en voerde hem mee. Modderig, ijskoud water klotste over de randen van zijn laarzen toen hij in de greppel sprong om het portier aan de bestuurderskant open te rukken.

Koude wind en regen gierden door het opengezwaaide portier naar binnen, waardoor de vrouw een zwak protest uitte. Ze bracht een hand naar haar hoofd. 'Au, dat doet pijn.'

Ja, dat zal wel, dacht Reid. Hij gebruikte zijn mouw om een deel van het bloedspoor weg te vegen dat langs haar wang naar beneden sijpelde.

De vrouw deinsde achteruit.

'Sorry, heb ik je pijn gedaan?'

'Nee, ik schrok. Ik ben wat angstig na dit alles.' Ze gebaarde om zich heen in de auto. 'Waar ben ik?'

Goede god. Had de vrouw geheugenverlies? 'Je bent ongeveer vijf kilometer buiten het dorpje Goodrich.'

'Dan was ik er bijna.'

Er kwamen niet veel mensen naar Goodrich; het was vooral een plek voor de lokale bevolking. De enigen die nieuw waren, waren onderwijzers, maar het was april. Een nieuwe lichterling leraren zou pas tegen het eind van de zomer verschijnen. 'Je was onderweg naar Goodrich? Waarom heb je dan niet de snelweg genomen?'

'Geef Siri maar de schuld. Zij heeft me de verkeerde weg opgestuurd. Op de kaart stond dat dit de kortste route was.'

'Misschien onder ideale omstandigheden. Het is je vast niet ontgaan: dit zijn niet ideale omstandigheden.'

'Ja, dat had ik al door.'

'Ik denk niet dat we vannacht veel aan je auto kunnen doen.'

Mona keek naar de greppel en de weg. 'Is er een hotel in de buurt waar ik kan overnachten?'

Reid lachte. Waar dacht ze dat ze was? 'Je weet toch wel dat Goodrich maar een klein dorp is?'

'Dat weet ik.'

Oké. Weinig dorpen hadden Holiday Inns, in elk geval in dit deel van het land. Misschien had ze haar hoofd harder gestoten dan hij dacht. 'Voel je je wel goed? Het lijkt erop dat je een bult op je voorhoofd begint te krijgen.'

Ze raakte de bult voorzichtig met haar vingertoppen aan. 'Het doet pijn, maar het is niet erg.'

'Je bloedt.' Al was het al minder geworden.

'Het gaat goed.' Ze aarzelde. 'Ik, eh, vroeg me af of ik je kon vragen om me een lift te geven. Ik weet dat het weer afschuwelijk is, maar ik moet een slaapplek vinden voor vannacht. Ik dacht dat ik de eerste nacht in een hotel zou doorbrengen tot ik wat dingen had kunnen regelen, maar als dat niet lukt, heb ik een huis waar ik naartoe kan.'

Beelden van zijn chili, samen met een knapperig Frans stokbrood, spookten door zijn hoofd, maar hij schoof ze opzij. 'Natuurlijk, ik kan je wel een lift geven. Naar wiens huis ga je?'

'Het was van mijn grootmoeder. Lily McAllister. Ken je haar?'

Natuurlijk. Iedereen kende Lily McAllister, dacht Reid. Ze was een populaire vrouw in het dorp; ze organiseerde en kookte voor elk herfstfeest en elke bijeenkomst die het dorp hield. Tenminste, dat had ze gedaan. Het was jaren geleden dat de oude mevrouw McAllister iets had ondernomen.

In het begin, toen mensen merkten dat ze achteruitging, namen ze om de beurt een kijkje bij haar. Mensen reden haar naar doktersafspraken, brachten haar maaltijden, zorgden voor haar tuin en hielpen in het huishouden. Tenminste, als ze hen toeliet. Ze had tenslotte het grootste deel van haar volwassen leven voor het dorpje gezorgd, en ze was alleen. Geen familie in de buurt om naar haar om te kijken, alleen haar burens en vrienden. Uiteindelijk sloegen welwillende dorpsgenoten de handen ineen en verhuisden haar naar het bejaardenhuis. Niet lang daarna, na een paar ziekenhuisopnames, overleed ze. Bij de kassa van de supermarkt stond een collectebus; iedereen droeg zijn steentje bij om de oude mevrouw McAllister een passend afscheid en een nette begrafenis te geven.

Er waren geen familieleden aanwezig geweest. 'Wil je zeggen dat Lily jouw grootmoeder was?' Zijn toon was ijzig; hij kon niet tegen mensen die hun verplichtingen ontliepen, en voor hem stond de zorg

voor familie boven aan het lijstje verantwoordelijkheden.

‘Ja. De moeder van mijn vader.’

Reids ogen vernauwden zich. ‘En waar waren jij en je vader toen Lily jullie nodig had?’

Mona deinsde terug door de toon van de man. Ja, ze ontmoetten elkaar onder ongewone omstandigheden, maar ze dacht dat mensen van het platteland juist vriendelijk hoorden te zijn. Of misschien klopte haar beeld niet. Ze had gedacht dat hij vriendelijk, of op zijn minst neutraal, was geweest toen hij haar deur voor het eerst opentrok. Waarom nu die kilte? Was er iets mis met deze vent?

Het drong ineens tot haar door hoe kwetsbaar ze was. De enige andere persoon in de buurt was deze man, wiens stemming wispelturig leek. Niemand wist waar ze was. Haar ouders hadden een vaag idee, maar ze hadden het duidelijk gemaakt dat als ze wegging, ze er alleen voor stond.

Ze wierp een blik op de passagiersstoel en vroeg zich af of ze over de pook heen kon klauteren om op de andere stoel te gaan zitten, zodat er in elk geval een paar meter tussen haar en de fronsende man zou zitten, die de enige andere uitgang van haar auto blokkeerde.

Ze deinsde achteruit toen hij vooroverboog en fronsend naar haar gezicht keek.

‘Weet je zeker dat het gaat? Moet je naar het ziekenhuis?’

Met hém? Hij maakte een grapje zeker. Mona schudde haar hoofd en wenste meteen dat ze dat niet had gedaan. Er ontsnapte een kreun uit haar mond. Ze moest haar hoofd harder hebben gestoten dan ze had gedacht.

Plotseling stak de man zijn armen naar binnen; zijn brede schouders blokkeerden de hele ontsnappingsroute. Hij reikte naar haar en maakte haar gordel los. Hij schoof een arm achter haar rug, de andere